

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/25/2019
Identifikačné číslo spisu:	1116010446
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1116010446.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému N. T. Z. pre pokus obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 18. augusta 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného N. T. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. januára 2018, sp. zn. 4To/122/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. T. Z. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 21. septembra 2017, sp. zn. 4T/33/2016, uznal obvineného N. T. Z. vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 28. januára 2016 v čase okolo 19:00 hodiny sa stretol s K. X. v U. pred barom G. O. na Q. Y. a potvrdili si termín ďalšieho stretnutia za účelom úpravy bankoviek a výroby pravých bankoviek tak, ako to bolo na stretnutí dňa 19. januára 2016, kedy obvinený N. T. Z. predviedol K. X. proces tzv. čistenia bankoviek, kedy „vyrobil“ dva kusy 50 eurových bankoviek, z čoho jeden kus bankovky sériového čísla C. odovzdal obvinený K. X., aby si tento následne preveril, že sa jedná o pravú bankovku, čo bolo potvrdené aj odborným vyjadrením Národnej banky Slovenska č. NCC-2016/382, pričom na budúcom dohodnutom stretnutí malo ísť o „čistenie bankoviek“ iným spôsobom a vo väčšom rozsahu bankoviek v jednotlivých nominálnych hodnotách 100, 200 a 500 eur, následne sa dňa 29. januára 2016 obvinený N. T. Z. v čase okolo 10:00 hodiny stretol s K. X. a J. F. v hoteli Y. na R. ulici číslo XX, U., kedy vyšli výtťahom na piate poschodie, po príchode na hotelovú izbu číslo XXX si túto obvinený N. T. Z. skontroloval a potom mu K. X. ukázal, kde sú peniaze, ktoré priniesol K. X. za účelom tzv. čistenia bankoviek, ktoré obvinený N. T. Z. vizuálne skontroloval a podal K. X. pero a papier s tým, že má spolu s J. F. písať posledné trojčísle každej bankovky, pričom on bude zatiaľ pripravovať bankovky a „negatívy“, K. X. a J. F. podľa pokynu obvineného N. T. Z. začali písať posledné tri číslice sériových čísel 100, 200 a 500

eurových bankoviek v celkovej hodnote 200.000 eur, ktoré obvinený po prevzatí už odpísaných bankoviek prekladal na kôpku s bielymi pripravenými papierikmi vo veľkosti formátu uvedených bankoviek, z ktorých takto vytvoril balík a tento balík zabalil do alobalovej fólie, ktorú nakoniec prelepil hnedou lepiacou páskou, a takto zabalený balík, využíjúc odpútanie pozornosti K. X. a J. F. nezisteným spôsobom zamenil za vopred pripravený balík, ktorý priniesol do priestoru hotelovej izby a vydávajúc ho za balík pravých bankoviek pochádzajúcich od K. X. preložených bielymi papierikmi, tento podložil pod sedačku za účelom jeho zaťaženia pre potreby procesu tzv. čistenia bankoviek, kde následne uviedol, že toto zaťaženie má trvať aspoň 12 hodín a pod touto zámenkou obvinený opustil priestor hotelovej izby spolu s osobami K. X. a J. F., kde bol následne obvinený N. T. Z. zadržaný príslušníkmi ÚOU Prezídia PZ a pri následnej prehliadke tela obvineného N. T. Z. bola vyšetrovateľom PZ zaistená finančná hotovosť v celkovej výške 200.000 eur, z toho 500 kusov 100 eurových bankoviek, 250 kusov 250 eurových bankoviek a 200 kusov 500 eurových bankoviek, ktorá sa nachádzala ukrytá v oblečení obvineného.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň mu podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona uložil trest vyhodenia z územia Slovenskej republiky na dobu pätnásť rokov, a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na dobu jeden rok.

Obvinený a prokurátor napadli uvedený rozsudok okresného súdu odvolaniami, o ktorých rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 18. januára 2018, sp. zn. 4To/122/2017, tak, že na podklade odvolania obvineného podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že na rovnakom skutkovom základe uznal obvineného vinným z pokusu o obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za ktorý mu podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) a § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, a zároveň mu podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona uložil trest vyhodenia z územia Slovenskej republiky na dobu desať rokov. Odvolanie prokurátora krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený N. T. Z. prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanovenej obhajkyne 6. novembra 2018 dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený namietal, že jeho trestná činnosť, resp. jej právna závažnosť a teda aj právna kvalifikácia bola zvyšovaná konaním agenta. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku aj okresný súd konštatoval, že prvý návrh obvineného znel na sumu 100.000 eur, pričom to bol podľa neho agent K. X., ktorý navýšil sumu na 200.000 eur. Pokiaľ sa krajský súd s odvolacou námietkou v tomto smere nestotožnil s odôvodnením, že on sám urobil agentovi vystupujúcemu pod menom Oto prezentáciu s 50-eurovými bankovkami, pričom mu povedal, že má k dispozícii 2 milióny eur a následne agent určil sumu 200.000 eur, a teda podľa odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania nevyplývajú žiadne také okolnosti, ktoré by sa dali podradiť pod neprípustné vyprovokovanie trestnej činnosti zo strany agenta, s týmto záverom odvolacieho súdu sa dovolateľ nestotožňuje. V tejto súvislosti zdôraznil, že on agentovi opakovane navrhoval, aby priniesol sumu 100.000 eur, avšak on sám (agent, pozn.) rozhodol, že prinesie 200.000 eur. Táto skutočnosť nie je podľa obvineného spornou, počas výsluchu v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní to potvrdil samotný agent, pričom je táto skutočnosť jednoznačne preukazovaná aj odposluchmi. Preto má naďalej za to, že v danom prípade postup agenta odporoval ustanoveniu § 117 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko v priamej príčinnej súvislosti s konaním agenta došlo k zvýšeniu požadovanej sumy zo 100 000 eur na 200 000 eur, a teda sa dopustil trestného činu vo väčšom rozsahu, než mal v úmysle, v dôsledku

konania agenta. Vzhľadom na uvedené je odsudzujúci rozsudok založený na nezákonnom konaní agenta, odporujúcom ustanoveniu § 117 ods. 2 Trestného poriadku, a teda je podľa neho daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vidí obvinený v tom, že jeho konanie nemôže naplňať objektívnu stránku trestného činu podvodu, nakoľko nedošlo k uvedeniu do omylu žiadnych osôb a ani nedošlo k využitiu omylu žiadnych osôb. Vo veci vystupujúci agenti mali od začiatku vedomosť, že procesom tzv. „čistenia“ peňazi nemôže dôjsť k výrobe pravých bankoviek. Obvinený sa pritom nestotožňuje ani so záverom krajského súdu, ktorý vyhodnotil jeho odvolanie v tomto smere ako čiastočne dôvodné, keď jeho konanie hodnotil ako pokus obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Pokiaľ odvolací súd vychádzal z presvedčenia, že trestný čin podvodu nemohol byť v danom prípade dokonaný, nakoľko agent K. X. pri vykonávaní majetkovej dispozície už poznal všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, a teda jeho vstupom do skutkového deja sa pretrhla príčinná súvislosť medzi uvádzaním do omylu a prípadným vznikom škody v dôsledku majetkovej dispozície v omyle, dovolateľ namietla, že agenti vstúpili do konania už od počiatku a už od počiatku im bolo zrejmé, že nie je možné na základe prezentovaného procesu „čistenia“ bankoviek vyrobiť peniaze. Osobitne pritom poukázal na konštatovanie súdu prvého stupňa, že spôsob spáchania trestného činu bol vyslovene amatérsky, a teda podľa dovolateľa ani nebolo možné do omylu uviesť osobu zachovávajúcu potrebnú mieru opatrnosti. Preto rovnako ako v podanom odvolaní má za to, že žiadna iná osoba, s výnimkou agenta, by mu na základe jeho prezentácie „čistenia“ peňazi neprinesla tak vysokú sumu. Zo strany agentov tak nemožno hovoriť ani o zachovaní minimálnej miery opatrnosti a táto skutočnosť je o to závažnejšia, že to bol práve agent, kto určil sumu na „čistenie“ bankoviek, a teda sám agent vopred určil aj výšku škody. V danom prípade tak agenti neodhalili jeho podvodný úmysel v priebehu skutku, tento im bol zrejmý od prvého momentu, ale cielene vytvorili podmienky na dokonanie trestného činu. V nadväznosti na to dovolateľ zopakoval, že pri posudzovaní, či došlo ku spáchaniu trestného činu podvodu, je potrebné prihliadnuť vždy aj na stranu poškodeného a dôsledne skúmať, či poškodený dodržal potrebnú mieru opatrnosti a či bolo možné podvod eliminovať. Poukázal pritom na to, že z vykonaného dokazovania (predovšetkým z výsluchov samotných agentov) je zrejmé, že v skutočnosti nekonali v omyle, ale naopak omyl predstierali. Zároveň vyslovil názor, že za predpokladu, že poškodená strana jednoznačne mohla a mala predvídať (čo v tomto prípade aj predvídala), že sa ju páchatel snaží uviesť do omylu, nemožno hovoriť o trestnom čine. Na základe uvedeného dovolateľ uzatvára, že jeho konanie nenapĺňa objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu podvodu, nakoľko tu absentuje omyl na strane poškodeného, čím je podľa neho naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom okresného súdu z 21. septembra 2017, sp. zn. 4T/33/2016, v spojení s rozsudkom krajského súdu z 18. januára 2018, sp. zn. 4To/122/2017, bol porušený zákon v jeho neprospech a súčasne zrušil podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku oba rozsudky a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava (ďalej len „prokurátorka“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že s uvedeným dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa nestotožňuje. Závery ohľadne právnej kvalifikácie, a teda i rozsahu skutku, sú podľa prokurátorky vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané. Konkrétne poukazuje na výpovede obvineného pri jeho výsluchoch vykonaných 9. júna 2016 a na hlavnom pojednávaní konanom 3. marca 2017, výpovede agentov K. X. a J. F. a svedkov F. a R. a na dôkazy získané ITP a osobnou prehliadkou obvineného a domovými prehliadkami, pričom konštatuje, že obvinený si ešte pred dokonaním skutku zadovážil prostriedky na uvedenie K. X. do omylu - tzv. negatívnych bankoviek v množstve vysoko presahujúcom ekvivalent hodnoty 200.000 eur.

Prokurátorka v reakcii na námietku dovolateľa, že agenti nemohli byť uvedení do omylu, pretože mali od

začiatku vedomosť, že tzv. čistením peňazí nemôže dôjsť k výrobe pravých peňazí, uviedla, že obvinený nebol stíhaný pre čistenie peňazí, ale toto bolo iba spôsobom na vylákatie hotovosti, zámenkou, na základe ktorej odôvodňoval potrebu disponovať pravými eurobankovkami, pričom cielene nasmeroval pozornosť agentov na písanie posledných čísel bankoviek a sám predstieral, že pravé bankovky dáva do balíčkov s tzv. negatívami, ktoré zabalil do nepriehľadnej fólie a namočil chemikáliami, a v skutočnosti pravé bankovky vyberal z balíčkov a ukrýval ich na svojom tele a z izby ich takto utajene odniesol. Agenti preto vedeli, že obvinený sa pokúsi nejakým spôsobom zmocniť pravých bankoviek, nevedeli však už akým spôsobom to na mieste činu vykonať. Podľa prokurátorky je pravdou, že agenti vedeli, že dôjde k spáchaniu trestného činu, veď preto boli v tejto veci nasadení a preto súd rozhodol, že na odhalenie tejto trestnej činnosti bude použitý inštitút agenta. Vyslovila pritom názor, že akceptovanie argumentácie obvineného, že nemohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu, pretože agenti vedeli, že bude spáchaný trestný čin, by viedlo k absurdnému záveru, že v žiadnom prípade kde došlo k použitiu agentov by nemohlo dôjsť k odsúdeniu páchatel'ov, keďže agenti vždy vedia, že sú nasadzovaní v trestnom konaní pri odhaľovaní páchania a páchatel'ov trestného činu.

S poukazom na uvedené skutočnosti prokurátorka považuje dovolanie za nedôvodné a navrhuje, aby bolo v súlade s ustanovením § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Obvinený N. T. Z. v písomnej reakcii na vyjadrenie prokurátorky prostredníctvom obhajkyne zopakoval, že agentovi opakovane navrhoval, aby priniesol sumu 100.000 eur, pričom on sám rozhodol, že prinesie 200.000 eur. Uvedené potvrdil nielen agent ale táto skutočnosť je preukazovaná aj odposluchmi, čo okresný ani krajský súd nezohľadnili. Opätovne tiež zdôraznil, že jeho konaním nedošlo k uvedeniu do omylu žiadnych osôb a ani nedošlo k využitiu ich omylu, keďže agenti mali od začiatku vedomosť, že procesom tzv. „čistenia“ peňazí nemôže dôjsť k výrobe pravých bankoviek. To podľa neho potvrdzuje aj vyjadrenie prokurátorky, podľa ktorej údajné čistenie malo byť spôsobom na vylákatie hotovosti a agenti nevedeli len akým spôsobom a pokúsi prinesených bankoviek zmocniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným N. T. Z. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno dovolanie podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Tomuto dovolaciemu dôvodu vecne zodpovedá námietka obvineného, ktorej podstata je založená na tvrdení, že jeho odsúdenie sa opiera o dôkazy, ktoré boli získané neprípustnou policajnou provokáciou. O takúto situáciu však v posudzovanej veci nejde, a s jeho obhajobou v tomto smere, ktorú v podanom dovolaní iba opakuje, sa náležite vysporiadali súdy oboch stupňov už v pôvodnom konaní (pozri najmä str. 20 a 21 rozsudku okresného súdu a str. 8 a 9 rozsudku krajského súdu). Dovolací súd si ich výstižnú argumentáciu v celom rozsahu osvojil bez toho, aby považoval za nutné ju na tomto mieste reprodukovat', a k veci dodáva:

Podľa § 117 ods. 1 Trestného poriadku na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov, korupcie, trestných činov extrémizmu, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len

vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin.

Podľa § 117 ods. 2 Trestného poriadku konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že agent je legálnym a legitímnym prostriedkom operatívno-pátracej činnosti pri vyšetrovaní taxatívne vymedzených trestných činov. Jeho použitie pritom ani podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) samo o sebe nevedie k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) za predpokladu, že je sprevádzané jasnými zárukami a obmedzeniami. K zásahu do práva na spravodlivý proces garantovaného čl. 6 dohovoru dôjde iba v prípade tzv. policajnej provokácie, ktorou sa rozumie situácia, keď agent ako člen bezpečnostných zložiek alebo osoba jednajúca na základe ich pokynov, sa neobmedzí na čisto pasívne vyšetrovanie trestnej činnosti, ale za účelom obstarania dôkazov potrebných k zahájeniu trestného stíhania vyvinie taký vplyv, že dotýčnú osobu podnieti k spáchaniu trestného činu, ku ktorému by inak nebolo došlo (pozri napr. rozsudok veľkého senátu ESLP vo veci Ramanauskas proti Litve z 5. februára 2008, č. 74420/01, bod 55).

Uvedené reflektuje aj judikatúra najvyššieho súdu, podľa ktorej treba pod policajnou provokáciou rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti vedené snahou, aby osoba, ktorá by inak protiprávne nekonala, spáchala trestný čin. Naproti tomu skrytou aktivitou polície, ktorá je prípustná, je činnosť zameraná na zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestno-právne postihnuteľnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a na minimalizáciu spôsobených škôd. Kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie charakterizuje skutočnosť, že polícia neiniciouje, t. j. neovplyvňuje u osoby vôľu spáchať trestný čin, ale takýmto zámerom vytvára u nej podmienky na dokonanie trestného činu, ktoré však nesmú byť výnimočné, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo sa páchatel' rozhodol spáchať trestný čin a preukázateľne urobil kroky k jeho spáchaniu [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 52/2014].

V kontexte týchto všeobecných východísk a so zreteľom na dovolateľom uplatnené námietky poukazuje najvyšší súd na to, že k nasadeniu agentov došlo až potom, čo obvinený kontaktoval s ponukou „čiernej roboty“ utajeného svedka č. 1, ktorý o tom následne informoval políciu. Obvinený bol už ihneď pri prvom stretnutí s agentom pripravený predviesť mu proces „čistenia“ bankoviek s tým, že na otázku agenta akú sumu vie takto „vyrobiť“ spontánne uviedol, že dva milióny, a hoci vzápätí navrhol, že môžu začať so sumou stotisíc, zároveň zopakoval, že takto môžu postupne „vyrobiť“ až dva milióny, a na informáciu agenta, že má k dispozícii sumu dvestotisíc, bez otáľania reagoval, že to nie je problém (č. l. 713 až 715). Relevantný je v tomto smere aj fakt, že pri ďalšom stretnutí s agentom mal obvinený pripravené prostriedky na „vyrobenie“ väčšieho než agentom požadovaného množstva peňazí (pozri tiež str. 21 rozsudku okresného súdu)

Z týchto skutočností, na ktoré správne poukázali už súdy oboch stupňov vo svojich rozhodnutiach, vyplýva, že v čase nasadenia agentov existovalo objektívne podozrenie, že dovolateľ je rozhodnutý spáchať majetkový zločin, ktorý agenti v posudzovanej veci nijak neiniciovali, a to ani pokiaľ ide o jeho rozsah, ale iba vytvorili podmienky na jeho zdokumentovanie, ktoré so zreteľom na okolnosti tohto prípadu neboli v ničom výnimočné. Obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku tak nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý je daný, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť, argumentuje obvinený v podstate v dvoch rovinách. Jednak tým, že agent K. X. už od počiatku nekonal v omyle a tiež tým vzhľadom na amatérsky spôsob spáchania činu by nebolo možné uviesť do omylu ani žiadnu inú osobu zachovávajúcu potrebnú mieru opatrnosti. Z toho potom vyvodzuje, že jeho konanie nemôže napĺňať objektívnu stránku trestného činu, nakoľko nedošlo (a ani nemohlo dôjsť) k uvedeniu do omylu žiadnych osôb a ani k využitiu ich omylu.

K tomu treba najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí dovolací súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok, ktorého správnosť a úplnosť nemôže skúmať ani meniť, alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008).

Podstatu skutku, za ktorý bol dovolateľ odsúdený, správne vystihol krajský súd, keď na str. 10 rozsudku uviedol, že „... obžalovaný konal s cieľom získať finančné prostriedky od agenta K. X. spôsobom, že mu predstieral nepravdivé skutočnosti ohľadom procesu tzv. čistenia bankoviek so zámerom odpútať jeho pozornosť a nezisteným spôsobom zameniť balík pravých bankoviek za balík nepravých bankoviek. „Omylom“ v zmysle znakov skutkovej podstaty trestného činu je v posudzovanej veci uvádzanie nepravdivých skutočností zo strany obžalovaného určitej konkrétnej osobe - agentovi, s cieľom získať od neho finančné prostriedky.“ A v nadväznosti na to z pohľadu jeho právneho posúdenia rovnako správne skonštatoval, že „Skutočnosť, že agent vykonanie majetkovej dispozície iba predstiera, nementí nič na tom, že obžalovaný svojim konaním už naplnil časť znakov základnej skutkovej podstaty týkajúcej sa úmyselného uvádzania do omylu iného, s úmyslom sa obohatiť a spôsobiť mu škodu. Vzhľadom k uvedenému potom bolo nutné konanie obžalovaného právne kvalifikovať ako vývojové štádium trestného činu podvodu a to konkrétne ako pokusu tohto trestného činu.“ Ide totiž o tzv. pozitívny skutkový omyl, pri ktorom sa páchatel mylne domnieva, že pácha trestný čin, hoci v skutočnosti koná pod skrytou kontrolou polície. V takýchto prípadoch je daná jeho trestná zodpovednosť za prípravu alebo pokus trestného činu (samozrejme za splnenia všetkých podmienok uvedených v ustanoveniach § 13 a § 14 Trestného zákona).

Rovnako nemožno akceptovať ani námietku dovolateľa, že pri zachovaní potrebnej miery opatrnosti zo strany poškodeného, nebolo jeho konanie, tak ako je popísané v skutkovej vete rozsudku krajského súdu, spôsobilé nikoho uviesť do omylu. Ide totiž o obdobný typ protiprávneho konania, ako pri tzv. nigérijských podvodoch, ktoré sú notoricky známe a pri ktorých páchatelia na vylákание peňazí nezriedka používajú už na prvý pohľad nereálne zámienky. Napriek tomu majú množstvo obetí. Na tom nementí nič ani to, že pri rozhodovaní o treste označil okresný súd spôsob vykonania činu za amatérsky a krajský súd za taký, ktorý už na prvý pohľad musel aj u bežných ľudí vyvolávať pochybnosti o jeho realite.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného N. T. Z. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.